

**АРИСТОТЕЛ И ДАНТЕ СЕ ГМУРВАТ
ВЪВ ВОДИТЕ НА СВЕТА**

ARISTOTLE AND DANTE

DIVE INTO THE WATERS OF THE WORLD

Original English language edition copyright

© 2021 by Benjamin Alire Saenz

Bulgarian language copyright © 2021 by Ciela Norma AD

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

© Деница Райкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корица*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3690-2

БЕНДЖАМИН АЛИРЕ САЕНЦ

Аристотел и Данте

се гмурват във водите
на света

Превод от английски:
Деница Райкова

 ciela

Накъдето и да се обърнеш, където и да отидеш, всеки имаше да каже нещо за любовта. Майки, бащи, учители, певци, музиканти, поети, писатели, приятели. Тя беше като въздуха. Беше като океана. Беше като слънцето. Беше като листата на дърво през лятото. Беше като дъжда, който прекъсваше сушата. Беше тихият звук на водата, която тече в поток. И беше звукът на вълните, разбиващи се в брега по време на буря. Любовта беше причината да водим всичките си битки. Любовта беше това, за което живеехме и умирахме. Любовта беше това, което сънувахме, когато спяхме. Любовта бе въздухът, който искахме да вдъхнем, когато се събудим да поздравим деня. Любовта беше факел, който носиш, за да те изведе от тъмнината. Любовта те избавяше от изгнанието и те отнасяше в страна, наречена Принадлежност.

Откриване на изкуството на картографията

Питах се дали на Данте и мен някога ще ни бъде позволено да напишем имената си върху картата на света. Другите хора получават инструменти за писане – и когато отидат на училище, там ги учат как да ги използват. Но на момчета като мен и Данте не им дават моливи или химикалки, или спрей за рисуване. Искат да четем, но не искат да пишем. С какво ще напишем имената си? И къде върху картата ще ги напишем?

Едно

Ието че той беше тук, Данте, с глава, отпусната на гърдите ми. В тишината на утрото се чуваше само звукът от дишането на Данте. Сякаш вселената беше спряла каквото там правеше, само за да погледне надолу към две момчета, открили тайните ѝ.

Докато чувствах биенето на сърцето на Данте до дланта ми, ми се прииска да можех някак да бръкна в гърдите си и да изтръгна собственото си сърце и да покажа на Данте всичко, което е в него.

А после, имаше го и това: любовта не просто имаше нещо общо със сърцето ми – имаше нещо общо с тялото ми. А тялото ми никога не ми се беше струвало толкова живо. И тогава *разбрах*, най-сетне узнах за това нещо, наречено желание.

Две

Никак не ми се искаше да го будя. Но този миг трябваше да свърши. Не можехме вечно да живеем отзад в пикапа ми. Беше късно, вече беше нов ден и трябваше да се приберем у дома, родителите ни щяха да се тревожат. Целунах го по темето.

- Данте? Данте? Събуди се.
- Не искам никога да се събуждам – прошепна той.
- Трябва да се прибираме у дома.
- Аз вече съм си у дома. С теб съм.

Това ме накара да се усмихна. Толкова типично за Данте да каже такова нещо.

– Хайде да се размърдаме. Май ще завали. А майка ти ще ни убие.

Данте се засмя:

– Няма да ни убие. Само ще си навлечем един от погледите ѝ.

Издърпах го да се изправи и двамата стояхме там, загледа ни нагоре към небето. Той хвана ръката ми:

- Ще ме обичаш ли винаги?
- Да.
- А обичаше ли ме от самото начало, както те обикнах аз?
- Да, така мисля. Мисля, че да. За мен е по-трудно, Данте.

Трябва да разбереш това. За мен винаги ще е по-трудно.

- Не всичко е толкова сложно, Ари.
- Не всичко е толкова просто, колкото мислиш, че е.

Той се канеше да каже нещо, затова просто го целунах. За да го накарам да млъкне, мисля. Но също и защото ми харесваше да го целувам.

Той се усмихна:

- Най-накрая измисли как да спечелиш спор с мен.
- Аха – потвърдих.
- Ще върши работа известно време – каза той.
- Не е нужно винаги да сме съгласни един с друг – отвърнах.
- Вярно е.
- Радвам се, че не си като мен, Данте. Ако беше като мен, нямаше да те обичам.
- Че ме обичаш ли, каза? – Смееше се.
- Престани.
- С кое да престана? – попита той. А после ме целуна. – Имаш вкус на дъжд – каза.
- Обичам дъжда повече от всичко.
- Знам. Искам да бъда дъждът.
- Ти си дъждът, Данте. – И исках да кажа: *Ти си дъждът и пустинята, и си гумичката за триене, която кара думата „самота“ да изчезне.* Но това беше твърде много за казване, а аз щях винаги да бъда този, който щеше да казва твърде малко, а Данте беше човекът, който щеше винаги да казва твърде много.